

„Öt hatalmas csillag!
A regény tempója
egyszerűen tökéletes,
az első oldalon
beszippantott, és
képtelen voltam
letenni.”

– *Open Book Post*

LISA REGAN

Vanishing Girls

eltűnt lányok

JOSIE QUINN ÉSETEI 1.

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

LISA REGAN

Vanishing Girls

eltűnt lányok
JOSIE QUINN ESETEI 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Nénikémnek, Kitty Funknak, aki mindig hitt bennem.

PROLÓGUS

ALÁNY BIZTOS VOLT BENNE, hogy egy férfi ólálkodik az erdőben. Amióta csak az eszét tudta, az erdő a külön kis birodalma volt, amely a burjánzó növényeken és a gazdag állatvilágon kívül az elméje által kitalált történeteknek is tökéletes otthont biztosított. A béke szigete, távol az anyja szigorú tekintetétől és apja megvetésétől.

A lány gyakran érezte a férfi jelenlétét – az erőt, amely nekifeszült kis birodalmának. Ahogy az erdőben sétált, néha hallotta is őt. Levelek zörögtek. Ágak reccsentek. Gyakran látott medvéket, őzeket és rókákat – egyszer még egy hiúzt is –, de tudta, hogy ezek a hangok nem állattól származnak, mivel hasonlítottak a saját léptei neszéhez. Biztos volt benne, hogy egy másik ember az, és a lépések súlyából arra is következtetett, hogy az illető férfi. Néha a lélegzetvételét is hallotta. Súlyos volt, és nehézkes. Azonban akárhányszor hátrafordult, hogy szembekerüljön a férfival – legyőzve hevesen dobogó szívének ellenkezését –, az mindannyiszor eltűnt. Ám két alkalommal megpillantotta a sűrű lombok között villogó szempárt.

– Anya! – mondta egyszer reggeli közben, amikor csak ketten voltak.

Az asszony megvetően pillantott rá.

– Mi van? – kérdezte.

A szavak tétován billegtek a lány nyelve hegyén. *Egy férfi ólálkodik az erdőben.*

– Egy... egy... – dadogta.

Képtelen volt kipróbálni a száján a szavakat.

Az anya felsóhajtott, és félrenézett.

– Edd meg a tojást!

Az asszony egyébként sem hitt volna neki. De a férfi ott volt. Ezt biztosan tudta.

Az egész egy játékká vált. Kikötötte magának, hogy legalább egy lépésnyi távolságot tart a fák vonalától, ez azonban csak még közelebb csalta a férfit a ház mögötti tisztáshoz. Az alakját elrejtette egy fa törzse, az arcát elfedték az ágak. A lány lélegzet-visszafojtva szaladt vissza a házba. Elképzelte, ahogy a férfi végigsimítja ruhájának zsinórját, ahogy megpróbálja megragadni. Csak akkor tudott újra levegőt venni, amikor átlépte a hátsó ajtó küszöbét.

A lány az étkezéseket leszámítva egy hétig ki sem mozdult a szobájából. Azután is csak akkor ment ki a házból, ha az anyja, az apja vagy a nővére is kint volt vele. A férfi sokáig nem is mutatkozott. Már nem érezte a jelenlétét, és nem hallotta a neszezését. Arra gondolt, hogy a férfi visszament oda, ahonnan jött. Vagy az is lehet, hogy csak ő idézte meg?

Aztán egy nap a nővére a tisztáson teregetett, ő pedig a sárga királylepkéket kergette, amelyek csak úgy hemzsegték a hegytetőn. A ruhaszárítón meglebbent egy lepedő, így a nővére nem láthatta őt. Túl közel ment a fákhöz. Egy kéz vágódott ki a lombok közül. A szájára tapadt, és beléfojtotta a sikolyt, aztán a derekára erős kar tekeredett, és felemelte a földről. A férfi szorosan a mellkasához húzta, majd bevonzolta az erdőbe, amit a lány mindaddig a barátjának hitt. Egyetlen gondolat volt képes felülkerekedni rettegésén: *A férfi tényleg létezik.*

ELSŐ FEJEZET

AZ ÖNKISZOLGÁLÓ BENZINKÚTON nemrégiben lapos képernyőket szereltek fel a töltőállomásokhoz, mert az emberek manapság már egy tankolás erejéig sem tudnak elszakadni tőlük. Bár a dolog idegesítette Josie Quinn nyomozót, nem tudta levenni a szemét a rendkívüli hírekről. Végre megtalálták Isabelle Coleman mobiltelefonját az otthona melletti erdőben.

Trinity Payne riporternő Colemanék néhány mérföldre fekvő kétszintes, fehér háza mellett állt. Kék pufi dzsekit és sárga sálát viselt, az erős szél összevissza fújta a haját, és időről időre eltakarta az arcát.

– Öt nappal ezelőtt Marla Coleman hazaérve a munkájából üresen találta a házukat. Arra gondolt, hogy tizenhét éves lánya, Isabelle átment egy barátjához, így csak akkor kezdett aggódni, amikor a lány estére sem ért haza. Rendőrségi forrásaink szerint ekkor még semmi sem utalt bűncselekményre. Ms. Coleman a barátai és a szomszédok szerint is nyüzsgő lány volt, aki sok mindennel foglalkozott, és időnként elhagyta néhány napra a várost egy-egy spontán utazás kedvéért. Ám a mobilja még most, napok múltán is rögtön hangpostára kapcsol, a kocsija pedig továbbra is Colemanék bejáróján parkol, így a rendőrség már nagy erővel keresi a lányt, és Denton lakói is keresőcsapatokat szerveztek.

A kamera végigpásztázott Colemanék hosszú, kör alakú kocsibeállóján, ahol három autó parkolt. Trinity folytatta.

– Az elmúlt napokban önkéntesek csoportja fésülte át Colemanék otthonának környékét. Itt látták utoljára Isabelle-t.

A kamera újra a ház környékét mutatta, és lassan végigpásztázta Colemanék otthonát körülölelő sűrű erdőt. Josie ismerte az ilyen házakat. A Denton külterületén álló nagy ingatlanok magányosan álltak a bekötőutak végén, legközelebbi szomszédjaik pedig gyakran kétmérföldnyire voltak. Egyszer elütött egy őzet a rendőrautójával a közelben.

A kamera visszatért Trinityre.

– Tegnap a keresések során egy mobiltelefon került elő az erdőből. Úgy sejtik, az eltűnt lányé lehetett. A rendőrség szerint a telefon kijelzőjét betörték, és eltávolították belőle az akkumulátort. Coleman szülei azt állították, a lányuk soha nem vált volna meg önként a telefonjától. A hatóságok már biztosak benne, hogy Ms. Coleman emberrablás áldozata.

A riporter ezután megválaszolt néhány előre megírt kérdést, amit a WYEP csatorna stúdiójában ülő kollégái tettek fel neki, majd megjelent a képernyőn a dentoni rendőrség telefonszáma. Trinity bemondta, hogy értesítse a hatóságokat, aki bármit tud az eltűnt lány hollétéről. A három hete Josie vállában feszülő csomók megfeszültek. Megforgatta a vállát, és végzett pár fejkörzést, hogy enyhítse a fájdalmat. A híreket hallgatva eszébe jutott, hogy semmit sem tehet az ügyben, és ettől a gondolattól legszívesebben millió darabra zúzta volna a tévé plazmaképernyőjét a kezében tartott töltőpisztollyal.

Isabelle már öt napja eltűnt. Vajon miért tartott ilyen sokáig bizonyítékot találni arra, hogy elrabolták? Vajon miért vártak két napot a

keresőcsapatok felállításával? És vajon miért küldték el Josie-t, amikor felajánlotta a segítségét? Az, hogy éppen vizsgálat folyik ellene egy állítólagos rendőri túlkapás miatt, nem azt jelenti, hogy ne segíthetne egy eltűnt lány keresésében. Még az sem számított, hogy civilként jelentkezett. A saját kollégái – akik közül sokan a beosztottjai – küldték haza. Ez volt a rendőrfőnök parancsa.

Majd felrobbant. Minden elérhető erőforrást a lány megtalálására kellene fordítani. Minden erőforrást. Josie tudta, hogy a munkatársai valószínűleg felváltva alszanak kempingágyakon az őrsön, és fáradhatatlanul dolgoznak, pont, mint a 2011-es árvíz idején, amikor a várost hétlábnyi víz lepte el, és csak csónakkal lehetett közlekedni. Tudta, hogy már az önkéntes tűzoltókat, a mentősöket és minden hadra fogható embert behívtak, aki csak segíthet a keresésben vagy a nyomozásban. De akkor a rendőrfőnök őt vajon miért nem helyezte még vissza állományba?

Denton nagyjából huszonöt négyzetmérföldön terül el. Nagy részét Közép-Pennsylvania érintetlen hegyvidéke borítja keskeny útjaival, sűrű erdeivel, a tájat pedig kiszórt konfetiként pettyezik az egymástól távol eső házak. A város népessége nagyjából harmincöt-ezer fő, ami évente úgy fél tucat gyilkosságot jelent – majdnem mind családon belüli erőszak –, és annyi nemi erőszakot, rablást és kocsmai bunyót, hogy nagyjából lefoglalja az ötvenhárom fős rendőri állományt. De legyenek bármilyen jó rendőrök is, egyszerűen nincsenek felkészülve egy emberrablásra. Főleg nem egy olyanra, ahol az eltűnt személy egy szőke, pezsgő, népszerű főiskolás lány. Josie rengeteg fotót látott Isabelle-ről – több százat töltöttek fel a Facebookra, és mindegyik nyilvános volt. A lány mindegyiken úgy festett, mint ha éppen egy divatfotózáson venne részt. Még azokon is, amiken a

barátaival grimaszolt, kiöltötték frissen pirszingelt nyelvüket, vagy amiken a kis rózsaszín súlyzójával pózolt, amire a „Hercegnő” feliratot írták, de akár „Tökéletes” is állhatott volna rajta.

A benzinkút kétszárnyú ajtaja kivágódott, és két huszonéves lépett a töltőállomások közé. Josie-val szemben álltak meg a sárga Subarujukkal. A nő beszállt, a férfi pedig tankolni kezdett. Josie érezte magán a tekintetüket, de nem adta meg nekik azt az örömet, hogy viszsanézzen rájuk. Nem mintha lett volna merszük bármit is kérdezni. A legtöbb embernek nincs, viszont imádnak bámulni. De legalább már nem Josie volt a helyi hírek sztárja...

Már senki sem foglalkozott az örült rendőrnővel, akinél könnyen elszakad a cérna a kisvárosban, ahol a legnagyobb szenzációt a közlekedési balesetek és a helyi jótékonyági összejövetelek jelentik, vagy esetleg az, hogy a vadászigény alatt ki lőtte a legnagyobb szarvast.

Josie titkon reménykedett abban, hogy a Coleman-ügynek köszönhetően végre lekerül a rendőrfőnök szégyenlistájáról – hogy esetleg kivételt tesz, és visszaengedi dolgozni egy-két hétre. Csak addig, amíg szilárd alapokra kerül a nyomozás. Amíg megtalálják a lányt. De nem hívta fel. Josie időről időre megnézte a telefonját, nem merült-e le valami rejtélyes oknál fogva, vagy hogy nem némította-e véletlenül le. A telefonnal azonban minden stimmelt. A gond a főnökével volt.

Mivel Josie rájött, hogy semmi kedve hazamenni, visszasétált a benzinkút shopjába, hogy vegyen egy kávét. Lassan, körülményesen készítette el – sok tejszínnel és két cukorral –, bele is telt vagy tíz percbe. Kifizette. A benzinkút tulajdonosa, Dan régen motorozott. A mai napig nem tudott lemondani a bőrmellényéről. Régi bútordarab volt az üzletben. Eleget cseverészett már vele az évek alatt ahhoz,

hogy rákérdezés nélkül is tudja, az ő oldalán áll, a férfi pedig elég jól ismerte Josie-t, hogy ne tegyen fel kérdéseket.

Ezután viszont semmi más dolga nem maradt, mint hogy hazamenjen.

Észrevette, hogy vásárlók kis csoportja gyűlt össze a benzinkút shopja mellett álló lottózó előtt. Az ajtaja felett egy tévé lógott. Odament, és a kávéját szürcsölve tovább nézte ugyanazt az adást. A képernyő alján felirat jelent meg: „A főiskola és a diáktársak reakciója a Coleman-emberrablásra”, majd bejátszották a montázst, amit a WY-EP előző este óta használt. Amikor Josie először látta, akkor a csatorna még az *eltűnés* szót használta az *elrablás* helyett.

– Tényleg nagyon kedves lány volt. Remélem, megtalálják. Ijesztő, hogy megtörténhet ilyesmi Dentonban.

– Tudják, nagyon nehéz ezt elhinni. Egyszerűen csak eltűnt. Nagy kár. Nagyon kedves lány volt.

– Úgy volt, hogy a hétvégén együtt megyünk a plázába. Egyszerűen képtelen vagyok elhinni. Tegnap még találkoztunk. A legjobb barátnőm volt.

– Isabelle az osztály egyik legjobb tanulója. Mindannyian nagyon aggódunk.

Fájdalmas hullám futott végig Josie lapockái között. Csakis Isabelle történelemtanára beszélt úgy a lányról, mintha még mindig életben lenne. Mindenki más múlt időt használt, mintha már feladták volna a reményt, hogy valaha is előkerül élve. De miért ne teték volna? Az emberek nem válnak csak úgy köddé, az elrabolt, gyönyörű tinilányok pedig nagyon ritkán kerülnek elő sértetlenül. Josie tudta, hogy minden másodperccel csökken az esélye, hogy élve találják meg Isabelle-t.

Ahogy a forró kávéspoharat szorongatta, izzadságcsepp gördült le a gerince mentén. A Ford Escape-jére pillantott. Tényleg haza kéne mennie. Mások is használni akarják majd a töltőállomást. Csakhogy egyszerűen nem tudott arra gondolni, hogy hazamegy, és egyedül tölti az egész napot. Persze kocsikázhatna céltalanul, vagy megpróbálhatná megtalálni azt a helyet, ahol a rendőrök rábukkantak Isabelle telefonjára. Nem lenne nehéz, hiszen minden bizonytalanságot körbe kerítették. Talán körülnézhetne, hátha találni valamit, ami fölött a kollégái elsiklottak.

Josie elővette a telefonját, és beütötte azt a számot, amit ez elmúlt hat hónapban napjában négyszer-hatszor is felhívott. A hívott fél általában hagyta, hogy a hangposta válaszoljon helyette, de néha azért felvette a telefont. Ezúttal csak három csörgést kellett várnia.

– Jo?

Ray Quinn őrmester zihálva szólalt meg a vonal túlsó végén.

– Mikor találtátok meg a telefont? – kérdezte Josie minden felvezetés nélkül.

Az őrmester annyira azért nem lihegett, hogy ne tudott volna kieresztetni egy rá jellemző sóhajt. Egy olyan sóhajt, amit akkor hallott, amikor jelezni akarta, hogy már tele a hócipője Josie-val.

– Jézus ereje! – mondta. – Fel vagy függesztve. Ne hívogass többet! Kézben tartjuk az ügyet.

– Tényleg?

– Szerinted nem?

– Miért nem hívott segítséget a főnök? Azt mondja, hogy a Coleman lányt elrabolták. Kért már segítséget az államiaktól vagy az FBI-tól? Tudod, hogy nekünk nincsenek megfelelő erőforrásaink egy ilyen ügryhöz.

– Semmit nem tudsz az ügyről, Jo.

– Eleget tudok. Ha tényleg emberrablásról van szó, akkor segítséget kellett volna hívnotok már tegnap. Te is tudod, hogy azok az eltűnt kölykök, akik nem kerülnek elő az első negyvennyolc órában, azok...

– Elég.

– Nem viccelek, Ray. Ez komoly ügy. A lány már bárhol lehet. Ellenőriztél a regisztrált szexuális bűnelkövetőket? Kérlek, mondd, hogy valaki éppen ezt teszi! Azért ez nem agysebészet, egy csinos, szőke tinilány tűnt el. Hiller jó lenne. Szólj neki, én meg szólok LaMaynek, hogy menjen vele! Telefonálj át Bowersville-be, hogy az ottaniak is nézzék át az ő adatbázisukat! Bowersville nincs olyan messze innen. Kérlek, mondd, hogy már utánajártatok ennek!

Még a telefonon keresztül is érezte, hogy Ray ideges, de már hozzászokott. Megpróbált visszaemlékezni arra az időszakra, amikor még kedvelték egymást. Amikor Ray még édes volt, törődő és türelmes. Egészen a középiskoláig kellett visszatekintenie egy ilyen emlékéért. Akkor tényleg szerették egymást.

Ray felsóhajtott.

– Már megint itt tartunk. Már megint azt hiszed, hogy mindent jobban tudsz. Már megint azt hiszed, hogy csak te tudod megoldani az ügyet. Tudod mit, Josie? Nem. Semmit sem tudsz. *Semmit.* Úgyhogy fogd be végre, és kurvára ne hívogass többé! Kezdj el horgolni, vagy mit tudom én, mit csinálnak a nők, amikor nem dolgoznak! Most pedig leteszem.

Josie-t szinte letaglózta Ray szavainak ereje. Úgy dőfte belé a *semmit* szót, mint egy tört. Gyorsan és pontosan, mint ahogyan a börtönben szokás. Ray mindig is nyers volt – Josie is tudott ilyen lenni, ha kellett –, de sosem volt ilyen kegyetlen.

Gyorsan eszmélt, és visszavágott.

– Írd alá a válási papírokat, és akkor nem hívlak többet!

Csend.

Eljött az idő, hogy most ő szúrjon oda.

– Hozzámegyek Luke-hoz. Megkérte a kezemet. Tegnap. Az ágyban.

Ray nem válaszolt, de Josie hallotta a lélegzétvételeit. Már hónapok óta külön éltek, de a kapcsolatuk régebben ment tönkre. A nő tudta, hogy Ray ki nem állhatja Luke-ot és a gondolatot, hogy a felesége egy másik férfival van. Még úgy is, ha nemsokára az exfelesége lesz.

Josie annyira a férfi lélegzétvételeire figyelt, és annyira várta a választ, hogy egy pillanatig fel sem fogta, ismétlődő lövések hangja halatszik a távolból. Nem volt ez persze ritka Dentonban, a vadászidény alatt a városszéli erdőkben úgy durrogtak a puskák, mint a tűzijátékok. De sem vadászidény, sem július negyedike nem volt, márciusban pedig igencsak furcsa, ha valaki ennyit lövöldözik.

Josie a telefonjával a kezében egy közeli kukába ejtette a kávéját, és kilépett a parkolóba. A lövések hangja egyre közeledett, minden durranás megremegtette a reggel hűvös csendjét. A benzinkúton állók mozdulatlanra merevedtek. Az emberek a nyakukat nyújtogatták, és körbepillantottak, hogy rájöjjenek, honnan érkeznek a lövések. Josie tekintete összeakadt néhány másik vásárlóéval, és értetlenül néztek egymásra.

Valami közeledett, de nem tudták, hogy honnan, és azt sem, hogy micsoda.

Josie ösztönösen a szolgálati fegyveréhez nyúlt, de az nem lógott az övéen. A félelem összeszorította a mellkasát, és a torkába nyomta a szívét.

A csendet Ray hangja törte meg.

– Jo?

Ekkor egy fekete, golyó szaggatta Cadillac Escalade bukkant fel a sarkon. A benzinkút felé tartott, átugratott a padkán, és egyenesen Josie felé száguldott. Úgy érezte, mintha betonba öntötték volna a lábát. *Mozdulj*, mondta magának. *Mozdulj!* Ahogy az Escalade elhúzott mellette, a vezetőoldali visszapillantó tükör beleakadt a dzsekijébe, és a levegőbe emelte. Keményen landolt a bal oldalán a betonon, majd gurulni kezdett, és hassal nekivágódott a töltőállomásokat elválasztó fémoszlopok egyikének. Az Escalade a shopba vágódott, majd fémdarabok és üvegszilánkok robbantak a parkolóba hatalmas robajjal. Az SUV motorja még akkor is bőgött, amikor a jármű már megállt. A gumik csikorogtak az aszfalton. A jármű körül hatalmas porfelleg szállt fel a leomló salaktéglák miatt. Az emberek menekülni kezdtek. Josie segítségért akart kiáltani, de nem jött ki hang a torkán.

MÁSODIK FEJEZET

JOSIE LEVEGŐÉRT KAPKODVA fordult a másik oldalára. Éles fájdalom nyilallt a bal lábába. Ahogy ránézett, látta, hogy farmerjének bal szárán hosszú hasadás húzódik. Kikandikált alóla vádlijának sebes, rózsaszín húsa. Végre sikerült vennie egy mély levegőt. Mint ha az egész felsőtestét összezúzták volna, de életben maradt. Semmi je sem tört el, és minden végtagja megvolt. Ám túlságosan tombolt benne az adrenalin, hogy megnyugtassa ez a tudat.

Az Escalade-re nézett. Néhány vásárló összegyűlt a kocsi hátuljánál, tisztos távolból figyelték a roncsot. Ahogy Josie feltápáskodott, meglátott egy férfit. Derékban meghajolva, arccal lefelé lógott ki a bal hátsó ablakon. Fehér pólójának hátát vér színezte. A kocsitól úgy tízlépésnyire egy fegyver – talán egy TEC-9 – hevert a földön. Josie újra a szolgálati fegyveréért nyúlt. Végigfutott rajta a pánik egy kisebb hulláma, amikor nem találta a helyén. A kocsi felé botorkált, és igyekezett kiegyenesedni. Fájdalom nyilallt a derekába.

– Menjenek hátrébb! – mondta a báméskodóknak.

Két holtápadt nő ránézett. Az egyik eltakarta a száját a kezével, a másik az autóriasztó sívításának ütemére emelkedő és süllyedő mellkasához szorította a tenyerét. A huszonéves pár is ott volt, egymásba

kapaszkodva nézték az Escalade-et. A töltőállomásoknál egy idősebb nő a kocsijának támaszkodva zokogott.

A sofőr előredőlt, homloka a kormánynak ütközött. A vezetőoldali ablakot kilőtték. A sofőr füléből vér szivárgott. Sűrű, fekete haja nedves volt, és Josie biztos volt benne, hogy nem csak vértől. Közelebb lépett a kocsihoz, óvatosan benyúlt a vezetőoldali ablakon, és két ujját a sofőr nyakához nyomta. Nem volt pulzusa. Ujjait vörösre festette a férfi vére.

Öklendezés hangja ütötte meg a fülét. Átsietett az Escalade másik oldalára. A benzinkút tulajdonosa alig egy lépésre állt az utasoldali ajtótól: shotgunjával a kezében, előredőlve hányt.

– Adja azt ide! – utasította Josie.

A tulaj nem ellenkezett, amikor a nő kivette a kezéből a puskát. Ahogy Josie megfordult, rögtön látta, mitől lett rosszul a tulaj. A hátsó ülésen ülő férfi is kilógott az ablakon, nyaka természetellenes pózban tekeredett ki.

Josie felemelte a shotgun, és beillesztette a tust a vállgödrébe. Aztán leengedte a puska csövét, de készen állt rá, hogy bármikor felemelje. A hátul ülő férfi felé indult, közben pedig igyekezett megszerezni az eddig összegyűjtött információkat. Négy utas, három minden bizonnyal halott. Latinnak tűnnek, a húszas éveik elején-közepén járhatnak, és mindegyik tele van tetoválva. A két elöl ülő férfi kopasz, és a tarkójukon lévő tetoválás arra utal, hogy bandagok voltak. A sofőrt és a mögötte ülőt minden bizonnyal lelőtték, a másik hátul ülő utas pedig valószínűleg az ütközésbe halt bele. Úgy tűnt, hogy egy golyó súrolta a fejét a tűzharc során, de egyébként nem látszott rajta lőtt seb.

Az anyósülésen ülő férfi köhögni kezdett, mire Josie villámgyorsan felemelte a puskát, és csövét az ajtóra szegezte. Lassan közelebb

lépett. Hallotta a háta mögül a benzinkút tulajdonosának magas, aggodalmas hangját.

– Nyomozó!

Az anyósülésen ülő férfi teste remegett. Ahogy Josie közelebb ért, látta, hogy a többi utassal ellentétben ő egy fehér, sötét hajú, szemüveges, középkorú férfi. Be volt csatolva a biztonsági öve. A másik három férfi pólót viselt, ő azonban inget és nyakkendőt. A mellkasán éktelenkedő lött sebből vér folyt. Elgyötört, véres arcát összerántotta a félelem. Apró, rizsszemméretű üvegszilánkok fúródtak a bőrébe, mintha valaki flittereket szórt volna rá. Mogyoróbarna szemével végigmérte Josie-t.

A nő érezte, hogy végigfut rajta a pánik. Leengedte a fegyvert.

– Mr. Spencer? – kérdezte, aztán közelebb lépett, és a férfihöz hajolt.

Mr. Spencer nagy nehezen kidugta a kezét az ablakon. Ujjai kétségbeesetten kutattak valami után, amiben megkapaszkodhat. Végül Josie dzsekijébe markolt. A nyomozó a szemébe nézett, és a férfi arcára kiülő pániktól úgy érezte, mintha egy vödör jeges vizet öntöttek volna végig a hátán. A férfi szája szavakat próbált formálni. Vér szivárgott az ajkai közül. Rekedten, de olyan elszántsággal szólalt meg, amitől Josie-t kirázta a hideg. Egyetlen szót volt csak képes kimondani. Egy nevet.

– Ramona.

HARMADIK FEJEZET

JOSIE A MENTŐAUTÓ HÁTULJÁBAN ÜLT, és egy jegeszacskót tartott a kezében. Túl sok helyen sajgott a teste. Nem egy zacskónyi, inkább egy zsáknyi jégre lenne szüksége. Valaki tárcsázta a 911-et, és a rendőrök szinte azonnal meg is érkeztek. Három dentoni járőrt számolt össze és két állami kocsi. Kiderült, hogy a lövöldözés még az autópályán kezdődött, és akkor ért véget, amikor az Escalade lesodródott, és belecsapódott a benzinkútba. Az államiak minden irányban többmértöldes körzetben lezárták az autópályát, és minden kijáratot ellenőriztek, de nem találtak másikat, golyónyomokkal tarkított kocsit. Senki sem tudta megmondani, hogy az Escalade-ben ülők kivel keveredtek tűzpárbajba.

Josie figyelte, ahogy a kollégái dolgoznak. Kettejüket ismerte, de csak felszínesen. A harmadik férfi, Dusty Branson, Ray legjobb barátja volt már általános iskolás kora óta. Josie is a legjobb barátjának nevezhette egészen addig, amíg megromlott a házasságuk. Ma már azt is kényelmetlennek érezte, ha egy helyiségben kellett lennie vele. Ahogy arra számított is, a dentoni rendőrök fáradtnak és kimerültnek tűntek, de lelkiismeretesen és eltökélten végezték a munkájukat: felvették a szemtanúk vallomásait, ponyvával takarták le az SUV-t, lefotózták és megjelölték a szétszóródott bizonyítékokat.

– Ne gyere ide, ne gyere ide! – motyogta Josie az orra alatt, ahogy Dusty az Escalade hátuljától a mentőautó felé indult.

Amikor közelebb ért, kihúzta a zsebéből a jegyzetfüzetét, és egy üres oldalra lapozott. Csak egy pillanatra találkozott a tekintetük. Josie örült, hogy a férfi rögtön félrepillantott. Sosem szerette a sötét, csillogó szénre hasonlító gombszemét. A férfi beletúrt olajos, barna hajába, Josie pedig elégedetten konstataálta, hogy megjelentek benne az első ősz hajszálak. Még harminc sem volt.

– Szóval, láttad, mi történt?

– Ja – felelte.

A férfi tolla az üres oldal felett időzött. Josie a Dusty egyenruhájának bal oldalán, a bordái alatt virító foltra koncentrált. Talán kávé lehetett. A férfi végig jegyzetelt, csak akkor állt meg, amikor a nő elmondta, mi volt Dirk Spencer utolsó szava az ájulása előtt.

– Ezt is le kellene írnod – mondta a nő. – Fontos.

A férfi felnézett. A vigyorától Josie gyomrában megmozdult valami.

– Nem tudhatod, hogy fontos – felelte.

– A fickó élet-halál között lebegett, Dusty. Miért mondta volna ki a nevet, ha nem lenne fontos? Ha ez a Ramona nem lenne fontos?

Dusty megvakarta a homlokát a toll szárával.

– És akkor mi van? Biztos csak a felesége vagy a lánya.

– Talán – mondta a nő, de a név azóta is ott keringett az elméjében. Megvárta, hogy Dusty végre leírja a nevet. – Csak nézz utána, jó?

– Már nem te mondd meg, hogy mit csináljak – felelte a férfi, majd becsukta, és zsebre vágta a jegyzetfüzetét.

Josie lenyelte a választ, ami elsőként jutott eszébe. Legszívesebben fellökte volna a férfit, de ez azzal járt volna, hogy hozzá kell érnie Dusty Bransonhoz, és csak kevés dologtól ódzkodott jobban.

– Az lehet, de ez nem azt jelenti, hogy nem kötelességed végezni a munkádat, nem?

Egészen addig állta a férfi mocskos tekintetét, amíg Dusty elfordult.

– Dolgom van – mondta, de úgy ténfergett el, mint akinek semmi feladata.

Szerencsére a benzinkút vásárlói közül senki sem sérült meg. Az egyik rendőr leállította a kocsit motorját, de a riasztó még mindig ütemesen vijjogott. Josie úgy érezte, hogy a hang egyenesen leharcolt idegszállai közül jön.

– Édes istenem, Jo!

Ray volt az, egyenruhában, ám sapka nélkül. Bemászott a mentőautóba, és olyan közel lépett a nőhöz, hogy akár át is ölelhette volna. Az utolsó pillanatban azonban meggondolta magát. Már egy éve nem értek egymáshoz. Josie egy része örült, hogy Ray megnézte, hogy van, a másik felét viszont kirázta a hideg a dologtól. Sosem hitte, hogy ezt fogja érezni valaha vele kapcsolatban. Ray már a középiskola óta biztos pontot jelentett az életében. Már azelőtt is jó barátok voltak, hogy a gimnázium alatt összejöttek. Ray mindig is jóképű volt, édes, olyan szomszéd srácos a sűrű, kusza, szőke hajával, kék szemével és kisportolt testével. Josie titkon mindig örült neki, hogy az övé, mert Rayt vonzották a nők. Nem tudták, hogy problémákkal küszködnek.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi, majd leült a Josie-val szemközti padra. Tekintete sérüléseket keresve siklott végig rajta.

– Ja – felelte a nő. – Csak pár zúzódás.

Ray a lába felé biccentett.

– Az elég cefetül néz ki.

– Csak horzsolás.

– Figyelj, Jo, ami a telefonbeszélgetésünket illeti, ne haragudj, hogy rád förmedtem! Ettől a Coleman-ügytől mindenkinek kivan-
nak az idegei. Nem úgy gondoltam...

Mély hang hallatszott a mentőautó hátsó ajtaja felől.

– Josie, hát itt vagy!

Luke volt az, szintén talpig egyenruhában. Ez kínosnak ígérkezett.

Nem számít, hányszor látta már korábban, Josie még mindig meglepődött, hogy Luke milyen tiszteletet parancsolóan festett szür-
ke, állami egyenruhájában. Tudta, hogy Ray is ugyanezt érzi. Luke levette a sapkáját, és lehajolt, hogy bemásson az autóba.

Minden értelemben Ray ellentéte volt, és Josie úgy gondolta, pontosan ezért kedveli annyira. Állami rendőrként Luke nem en-
gedhette meg magának, hogy fekete haja olyan összevissza álljon, mint Rayé. Oldalt rövidre nyírta, és csak fent hagyta egy kicsit hosz-
szabbra. Frissen borotvált arcának puha volt az érintése, ahogy oda-
hajolt Josie-hoz, hogy megcsókolja. Rayjel mit sem törődve leült a
nő mellé, és átkarolta.

– Jól vagy? – kérdezte.

Josie elmosolyodott.

– Igen, jól.

Nem is kellett ránéznie, érezte Ray fintorát. Alig egy órával ezelőtt
jelentette be neki, hogy összeházasodnak, és mégis, kényelmetlennek
érezte, hogy Luke a férje előtt csókolta meg. Nem kellett volna így
éreznie – utálta, hogy így érez –, de képtelen volt úrrá lenni magán.
Ray gyűlölte Luke-ot. Alacsonyabb rendűnek érezte magát mellette.
Luke magasabb, természetesebb, és jobb formában is van. Még a farka
is nagyobb, bár ezt nem mondta el Raynek. Ezt egy olyan alkalomra
tartogatja, amikor úgy igazán felbosszantja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megsimogatta Luke kezét, majd miután újra biztosította arról, hogy tényleg semmi baja, a szemébe nézett.

– Magunkra hagynál egy pillanatra Rayjel?

Luke arcában megrándult egy izom, de elmosolyodott, majd gyengéden szájon csókolta.

– Persze.

Kifelé menet gondoskodott róla, hogy a válla beleütközzön Ray-ébe. A férfi utánanézett. Egyszerre tűnt elégedettnek és aggodalmasnak.

– Komolyan hozzámész ehhez a taghoz? – kérdezte.

Josie felsóhajtott, majd a vállához nyomta a félig olvadt jéggel teli zacskót.

– Nem akarok megint erről beszélni.

– Akkor miért akartál kettesben maradni velem?

– Mert tudni akarom, hogy Isabelle Coleman történelemtanára mi a francot keresett annak az Escalade-nek az anyósülésén.